

lingsmyndighed. Det har dog, mener jeg, noget at sige, at disse Anstalter ere Genstand for Undersøgelse, for Kontrol, for Paaagtning, og det bør dog vel ikke fortjene Dadel, som en Rigsdagsmand interesserer sig for disse Forhold og for at komme til Bunds i dem, og for at komme til at kende dem helt og fuldt ud søger Underretning paa Stedet. Og jeg havde en ganske særlig Grund.

Her faar jeg nu Anledning til at sige til den højtærede Minister, at naar han i sit Foredrag anslug en faderlig formanende Tone, vilde vejlede mig, var der adskillig mere Grund for mig til at bede den højtærede Minister om at sørge for selv at være ordentlig og korrekt underrettet, naar han vil tale med i en Sag. I den Sag, hvor han vil vejlede mig, er det ham, der tager fejl. Jeg har i denne Sag, som Ministeren vilde give det Udseende af, at jeg ikke havde fuld Rede paa, foretaget alle fornødne Undersøgelser for at komme til en virkelig grundig og paalidelig Kundskab til Sagen. Det drejer sig her om en fattig Knøs. Den højtærede Finansminister repræsenterer for øvrigt den Kreds, i hvilken Drengen er født og opdragen. Han er født paa Dronninglund Fattiggaard, har været anbragt i henved en halv Snes forskellige Plejehjem, indtil han ved Tiaarsalderen kom tilbage til Dronninglund Fattiggaard. Der opdroges han sammen med en Hob forskellige Individuer, daarlige og slette Mænd og Kvinder, Folk, der vare komne lige fra Tugthuset og Strafanstalter, Vagabonder, forskellige daarlige Mennesker, som maaske paa Grund af slette Forhold ere bleve til det, de ere, men under alle Omstændigheder er det ikke det Sted, hvor en Dreng skal have sin Opdragelse. Da Niels er 14 Aar, kommer han ud at tjene hos et Sogneraadsmlem, der i Forvejen har to Fattiglemmer i sin Tjeneste, og kommer da til at dele Seng med en professional Brandstifter ved Navn Martinsen, men kort efter Tjenestens Tiltrædelse stikker han Ild paa Gaarden, og den futter af. Han bliver arresteret og ført til Sæby Arrest; men Dommeren deroppe skønner, at denne Dreng er en lille flink og godmodig Fyr, og han lader ham slippe og sender ham tilbage til Fattiggaarden; men neppe er han kommen der, før han flygter tilbage til Sæby Arrest, da han hellere vil være der end paa Dronninglund Fattiggaard. Man beholder ham der, og Sognet betaler for nogle Dages Ophold i Sæby Arrest. Arrestforvareren der og Dommeren erklære Niels for en godmodig

Dreng, Politibetjenten, som har haft med ham at gøre, erklærer, at Niels øjensynlig er abnorm, og Lærer Hanghøj, hos hvem Drengen har gaaet i Skole, erklærer ligeledes, at Niels er abnorm, og samme Opfattelse gør Bestyreren paa Dronninglund Fattiggaard gældende. Drengen bliver saa fritagen for Straf mod at anbringes paa Flakkebjerg Opdragelsesanstalt. Der faar han en Dag Tamp og læsterlige Tamp af Forstanderen, og Resultatet deraf bliver, at Drengen sammen med en anden sætter Ild paa Flakkebjerg Opdragelsesanstalt, bliver sendt til Skelskør Arbejdsanstalt og derefter dømt til 8 Maaneder paa Vridsløselille Strafanstalt. Imidlertid ere de 8 Maaneder gaaede, og Drengen er bleven anbragt i Lære oppe i Jylland.

Saa ser jeg en Dag en Notits i et Blad, at Drengen Niels Christian Christensen er dømt til 6 Aars Tugthus fra Grenaa Jurisdiktion. Jeg forespørger hos Herredsfogeden, om jeg kunde faa Lov til at tale med Niels i Arresten. Jeg faar Tilladelsen og rejser derned, taler med Dommeren, som siger, at Niels er en godmodig Knægt, en flink Fyr, og at det egentlig er forunderligt, at han har kunnet begaa denne Forbrydelse. Jeg gaar da til Arrestforvareren, som siger, at Niels er en flink og en godmodig Knægt: „jeg kunde saamænd sende ham i Byen med Penge, saa vilde han komme tilbage med dem“. Jeg taler saa med Niels, og under denne Samtale siger han, at han foretrækker at være paa Vridsløselille fremfor paa Flakkebjerg. Efter disse Oplysninger tager jeg over til Flakkebjerg, op til Dronninglund, taler med alle de paagældende Personer, der have haft med Niels at gøre, og faar tilvejebragt det Materiale, der er nødvendigt for at bevise, at denne Syttenaarsdreng, man har dømt til 6 Aars Tugthus, er en stakkels forhutlet Knøs, der paa Grund af eksempelløs daarlig Opdragelse er bleven en Forbryder og er kommen i Konflikt med Loven. Det lykkes saa ikke just at faa ham benaadet, men i hvert Fald at faa Tugthusstraffen forandret til 6 Aar paa Vridsløselille. Nu siger den højtærede Justitsminister om denne Dreng, Niels, som Venstresogneraadet har ladet vokse op paa Fattiggaarden sammen med Vagabonder, Forbrydere og løsagtige Kvinder, at det er en onskabsfuld og hensynsløs Dreng. Hvad siger nu Mortensen paa Flakkebjerg, den Mand, om hvilken man skulde vente, at han i hvert Fald vilde fælde en meget skarp Dom over Niels? Han siger i en Artikel, som han har til-